

KRISTIЈAN MUCK

Pokrajine

I

Prihaja žalost
na srebrnih nogah
in trka s kljunom zlatim
na grodnico donečo,
iz nje izvablja melodije,
na sinjih valih
zvezde, biserne
od trpkosti, melanholije.

Večerna zarja
korale vroče v kolkih
krha v molk,
kreljuti morja
pahljajo školjčna grla,
vzletel bo ptič,
odnesel v suho gnezdo
mokrocveteči, bridki dolg.

Telo predano,
razkosano od srpov zraka,
leti v naročje
zgorelih pesmi,
v gozdu listi črni
obrazi duše plavajo v nebo,
poka veselje,
skrknjeno v krivulji strmi.

II

Tigri napadli
in hrzajoča tolpa konj
so opico zgubljeno
v zakotjih zvokov
obrobja džungelskega,
v blodnjaku jasnosti
in krikov uležan je
trzajoči vonj.
Peket ljubezni
spušča se k rjavi mlaki,
za tigri jahajo
v oklepih iz usnja
nebrzdani ljudje
s kopji iz gline,
s čustvi razviharjenimi,
z meglenimi očmi vojaki.
Spopad krvave žalosti
z materjo vseh vojn
na pogorišču let,
v pragozdu črev, zobovja in oči,
skrčen v očeta,
grozo sesa mladič,
človeški opičnjak,
duševni med.

III

Planjave snežne,
zbite v trdnost,
ledena in rožena koža
iskri v antarktični
se pokrajini,
iz nje štrli
kot večna vera
pol te zemlje, žareča roža.
Ob nji pristaja,
ob pingvinih, tulnjih
in ribah, kačah morskih,
telo sežgano v upanju,
v molitvi zogleleno,
hlepeče s škrkami trebuha
po solzah milostnih,
ki bruha božje oko jih velo.
Kleči tam oglje,
klanja se pepel
maliku svoje oblike,
ki je izginila
kot v igri lanski smeh,
in prosi angele,
da svoji sveti misli
bi odpustili greh.

IV

Pahljajo se gospe,
palače žolte in škrlatne,
in zelenih streh, se divijo jim,
ko s prsti nožnimi
kamenčke ljubkujejo,
rajske mozaike,
temena gola
v posvečenih tleh.
Željá gorovje,
ki z njega padajo seraki,
sivi od starosti, črni,
od ihtave pomladi beli
in od volje po raztopljeni izpolnitvi,
nebeška katedrala
se ruši skoz možgane v drobovje,
tam gomazijo rožni raki.
Spol moški sebe se drži,
suva v besede in reči,
zvezde temačne pljuva,
spočete v potu iz skrbi,
rojene v lunjem srhu,
goji ljubezen,
v zefiru hrepenenja
kamnite odpustke za trde dni.

V

Od lepote ostrmele gore,
kot pri človeški maši,
sebe brundajo,
momljanje trave slišijo,
vidijo dehteče slike
o beganju telet na paši,
rastočih v kravjo muko
in tuleče bike.
Studenec bistre žalosti
se vije ob koči
iz tramov, izmučenih dreves,
obledelih v času sonca,
viharjev in snega,
v nji pastir
brez črede in brez groze,
vdan v gluho smrt, mrmra.
Postaje venca rožnega
o sedem nemih radosti
prebira otrok peterih ran
z rumenim palcem,
s črnim nohtom,
s križanjem ust in srca,
brez lepote, z dreveno ladjo
v onkraj prek gorá vesla.

VI

Globoko v trugi postelje
mlad gospod leži,
varuje v prsih želje,
skrbi goji,
da njiva prsti bele
in črnih rjuh končno bi
v mlinu dnevov in noči
le zmlela ga v drobtine misli, v duh.
Grgranje radosti,
pesniško darovanje
z boki diamantnimi, vpraševanje,
kje živijo harfe,
harpije s kačjimi lasmi, larfe,
ki govno goltajo,
nič prežvekujejo
z besedami in stoki.
Preminejo pekel, nebesa, vice,
čustev loki
in gospodov plod,
skomine, da bi oživel kdaj
ta svet poljan, dreves in skal,
in da bi zgnil neskončni red
v breznu veselja,
pesnitve zaripli skot.

VII

Za pesmijo po Broadwayu
mladenka teče,
jo lovi, metulja
iz not in iz kosti
v dlan ujame, ugasne
trepetajoči plamen,
vžigalico, spomin
utopi v tanku za bencin.

Drvi v ožilju
brezbarvna, mračna kri,
ob stene krikov butajoč,
dan boči se nad nebotičniki,

ko v srcu
prav počasi
z nežno grlenostjo
eksplodira noč.
Zamorci in Kitajci,
neki zviti jaz
kleči pred petjem,
v asfaltu obraz,
gori metulj,
z njim dovoljenje,
da je za žalost
napočil čas.

